

Չուզահեռ նախագգուշացումներ — Երրորդ համար

Մարգարեական պատգամների գորացումը. Հայտնության հրեշտակների հաջորդական փորձարկման ընթացքը

Jeff Pippenger
2023-08-08

Մենք նախորդ հոդվածն ավարտեցինք՝ նշելով, որ Հայտնության տասնչորսի երեք հրեշտակներից յուրաքանչյուրն իր ձեռքում մի պատգամ ունի: Երկրորդ և երրորդ հրեշտակները ներկայացվում են այնպես, որ իրենց պատգամով իջնելիս իրենց հետ ունեն «մագաղաթ»: Յուրաքանչյուր հրեշտակ ներկայացնում է մի պատգամ, և յուրաքանչյուր պատգամի գալուստը մի ազդեցություն է առաջացնում: Առաջին հրեշտակը եկավ 1798 թվականին: Այդ պատգամը բացվեց, և մոտալուտ դատաստանի վերաբերյալ գիտության աճ եղավ: Գիտության այդ աճը առաջ բերեց երկրպագուների երկու դաս: Երբ երկրորդ հրեշտակը եկավ, բողոքականների անկման պատգամը բացվեց, և եղավ գիտության աճ, և արտադրվեցին երկու դաս: Երբ Կեսգիշերային աղաղակի պատգամը եկավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, այն բացվեց Էքսեթերի ճամբարային ժողովում, և եղավ գիտության աճ, և առաջ բերվեցին կույսերի երկու դաս: Երբ երրորդ հրեշտակը եկավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երրորդ հրեշտակի պատգամը և այն ամենը, ինչ այն ներկայացնում է, բացվեցին, և եղավ գիտության աճ, և արտադրվեցին երկու դաս:

Հրեշտակների մեջ հանդիպող մեկ այլ հատկանիշ առնչվում է հրեշտակի պատգամների գորացվելուն: Ինչպես նախորդ հոդվածը ցույց տվեց, երկրորդ հրեշտակի պատգամը գորացվեց Կեսգիշերային աղաղակի պատգամով, սակայն Կեսգիշերային աղաղակը ներկայացված չէ մեկ առանձին հրեշտակով. այն ներկայացված է բազմաթիվ հրեշտակներով: Այն պատմությունը, որը համապատասխանում էր երկրորդ հրեշտակին և Կեսգիշերային աղաղակին, ցույց է տալիս, որ երկրորդ հրեշտակի պատգամը գորացվեց, երբ Կեսգիշերային աղաղակը միացավ նրան: Նույն գրքում մեզ ասվում է.

«Ես տեսա, որ հրեշտակները շտապում էին այս ու այն կողմ երկնքում: Նրանք իջնում էին երկիր և կրկին բարձրանում երկինք՝ պատրաստվելով մի կարևոր իրադարձության կատարմանը: Այնուհետև ես տեսա մեկ այլ հզոր հրեշտակի, որին հանձնարարված էր իջնել երկիր, միացնել իր ձայնը երրորդ հրեշտակի ձայնին և գորություն ու ուժ տալ նրա պատգամին: Մեծ գորություն և փառք տրվեցին այդ հրեշտակին, և երբ նա իջնում էր, երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով: Այն լույսը, որ գնում էր այս հրեշտակից առաջ և հետևում էր նրան, թափանցում էր ամենուր, մինչ նա հզորաբար աղաղակում էր բարձր ձայնով՝ ասելով. «Մեծ Բաբելոնը ընկավ, ընկավ, և դարձավ դների բնակարան, և ամեն պիղծ ոգու ապաստան, և ամեն անմաքուր ու գարշելի թռչունի վանդակ»: Բաբելոնի անկման պատգամը, ինչպես

տրվել էր երկրորդ հրեշտակի կողմից, կրկին է տրվում՝ այն ապականությունների հավելմամբ, որոնք 1844 թվականից ի վեր մուտք են գործել եկեղեցիների մեջ: Այս հրեշտակի գործը գալիս է ճիշտ ժամանակին և միանում է երրորդ հրեշտակի պատգամի վերջին մեծ գործին, երբ այն վերածվում է բարձրաձայն աղաղակի: Եվ Աստծո ժողովուրդը ամենուր պատրաստվում է կանգնելու այն փորձության ժամին, որին նրանք շուտով պիտի հանդիպեն: Ես տեսա մի մեծ լույս, որ հանգչում էր նրանց վրա, և նրանք միավորվեցին այդ պատգամի մեջ ու անվախորեն, մեծ գործությամբ, հռչակում էին երրորդ հրեշտակի պատգամը»:

«Հրեշտակներ ուղարկվեցին՝ օգնելու երկնքից իջած հզոր հրեշտակին, և ես լսեցի ձայներ, որոնք, թվում էր, հնչում էին ամենուրեք. Դո՛ւրս եկեք նրանից, Իմ ժողովուրդ, որպեսզի մասնակից չլինեք նրա մեղքերին և չընդունեք նրա պատուհասներից. որովհետև նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստված հիշել է նրա անօրենությունները: Այս պատգամը թվում էր երրորդ պատգամին հավելում, և միացել էր նրան, ինչպես 1844 թվականին կեսգիշերյան աղաղակը միացավ երկրորդ հրեշտակի պատգամին: Աստծու փառքը հանգչում էր համբերատար, սպասող սրբերի վրա, և նրանք անվախաբար տալիս էին վերջին հանդիսավոր նախագգուշացումը՝ հռչակելով Բաբելոնի անկումը և կոչ անելով Աստծու ժողովրդին դուրս գալ նրանից, որպեսզի փրկվեն նրա սոսկալի վախճանից»: Spiritual Gifts, հատոր 1, 193, 194:

Կեսգիշերային աղաղակը միացավ երկրորդ հրեշտակին, և Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակը միանում է երրորդ հրեշտակին, և երբ նա միանում է երրորդ հրեշտակին, նա կրկնում է Կեսգիշերային աղաղակի և երկրորդ հրեշտակի միությունը աղվենտիզմի սկզբում: Երկու վկաների՝ երկրորդ և երրորդ հրեշտակների հիման վրա, յուրաքանչյուր հրեշտակի պատգամ ունի երկրորդական պատգամ, որը զորացնում է այն: Այս երկու վկաները սովորեցնում են, որ երբ առաջին հրեշտակի պատգամը պատմության մեջ հայտնվեց, դրանից հետո պետք է գար մի պահ, երբ այդ պատգամը զորացվեր երկրորդական մի պատգամով: Սա, իհարկե, ճշմարիտ էր նաև առաջին հրեշտակի համար: Երկար հատվածի առաջին պարբերությունում, որը մենք հենց նոր ներկայացրինք, Քույր Ուայթը առաջին հրեշտակին վերագրում է նույն բնութագրերը, որոնք Հովհաննեսը վերագրում է Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակին, երբ ասում է. «Ինձ ասվեց, որ նրա առաքելությունն էր լուսավորել երկիրը իր փառքով և զգուշացնել մարդուն Աստծո գալիք բարկության մասին»: Հստակ է, որ այդ հատվածում նա նկատի ունի առաջին հրեշտակին:

Առաջին հրեշտակի լուրը հայտնվեց 1798 թվականին, և ապա զորացվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, երբ դադարեց Օսմանյան գերիշխանությունը: Այդ պահին Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը երկնքից իջավ և մի ոտքը դրեց ցամաքի վրա, իսկ մյուսը՝ ծովի: Նա ներկայացնում է առաջին հրեշտակի զորացումը, և հենց սա է, որ նույնականացնում է առաջին հրեշտակի գործը որպես նույն գործը, ինչ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակին: Երկուսն էլ պետք է իրենց փառքով լուսավորեին երկիրը, սակայն Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակը միանում է երրորդ հրեշտակին, ճիշտ ինչպես Կեսգիշերյա աղաղակը միացավ երկրորդ

հրեշտակին, և ինչպես Հայտնության տասներորդ գլխում իջած հրեշտակը միացավ առաջին հրեշտակին:

Ուստի, երբ առաջին հրեշտակը եկավ, կնքից բացվեց մի պատգամ, որը ծնեց երկրպագուների երկու դաս: Երբ առաջին հրեշտակի պատգամը զորացվեց Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակի կողմից, նա իր ձեռքում ուներ մի փոքրիկ գիրք, որը պատվիրեց Հովհաննեսին ուտել՝ դրանով իսկ նույնացնելով, որ նա բերել էր մի պատգամ, բացել էր այն և այն ծնեց երկրպագուների երկու դաս: Երբ եկան երկրորդ հրեշտակը, Կեսգիշերյան աղաղակը և երրորդ հրեշտակը, կնքից բացվեց մի պատգամ, որը փորձեց և ծնեց երկրպագուների երկու դաս:

Մեր քննարարվող հատվածը, համեմատելով Քրիստոսի պատմությունը միլլերականների պատմության հետ, շեշտադրում է, որ այն հաջորդական փորձարկման գործընթացը, որը տեղի ունեցավ միլլերականների պատմության մեջ, տեղի ունեցավ նաև Քրիստոսի օրերում, որոնք հին Իսրայելի վախճանն էին: Եթե հաջորդական փորձարկման գործընթաց տեղի ունեցավ հոգևոր Իսրայելի սկզբում և հին Իսրայելի վերջում, ապա հոգևոր Իսրայելի վերջում ևս կլինի հաջորդական փորձարկման գործընթաց, ինչպես որ եղավ հին Իսրայելի սկզբում:

Միլլերական պատմության մեջ սա պիտի ներկայացներ հինգ կնքազերծումներ, որոնք 1798 թվականից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը փորձեցին և ձևավորեցին երկրպագուների երկու դաս: Այս հատվածը հստակ ուսուցանում է, որ եթե դու ձախողես մի փորձություն, հաջորդ փորձությունը չես անցնի, որովհետև նույնիսկ չես փորձի: Նաև պարզ է, որ Քրիստոսի ժամանակ փորձության ընթացքն ավարտվում է նրանով, որ նախկինում ընտրված ուխտի ժողովուրդը փրկության ծրագրի վերաբերյալ գտնվում է լիակատար խավարի մեջ: Դանիելը և Հովհաննեսը ներկայացնում են նրանց, ովքեր լսում են իրենց հետևից եղող ձայնը, նրանց, ովքեր անցել են առաջադիմական փորձության ընթացքի միջով, որը պահանջում էր յուրաքանչյուր նոր ճշմարտության անձնական քննություն, երբ այն կնքազերծվում էր:

Դանիել և Հայտնություն գրքերը մեկ գիրք են, և Դանիելն ու Հովհաննեսը այդ մեկ գրքի երկու վկաներն են: Մի վկան գրքի սկիզբն է, իսկ մյուս վկան՝ գրքի վախճանը: Երկու վկաներն էլ խորհրդանշական կերպով կրեցին մահ և հարություն. մեկը հալածվեց մարա-պարսկական թագավորության կողմից (որն ըստ նախատիպի ներկայացնում է Միացյալ Նահանգները), իսկ մյուսը՝ Հռոմի կողմից (որն ըստ նախատիպի ներկայացնում է պապականությունը): Հովհաննեսը հալածվում է, որովհետև շաբաթապահ է՝ համաձայն լինելով Դանիելի հետ, որը հալածվում էր իր երկրպագության սովորությունները փոխելուց հրաժարվելու համար: Միասին նրանք ներկայացնում են նրանց, ովքեր աշխարհի վերջում հալածվում են այն բանի համար, որ հրաժարվում են ընդունել կիրակնօրյա երկրպագությունը՝ յոթերորդ օրվա շաբաթի փոխարեն:

Դանիելով և Հովհաննեսով ներկայացված ժողովուրդը եղել է կամ պիտի լինի այն ժողովուրդը, որ կնքված է, որովհետև երբ Դանիելը զգվեց առյուծների գուրը՝ թագավորի

«հրամանին» չենթարկվելու համար, թագավորը կնքեց քարը, որպեսզի նպատակը չփոխվի: Դանիելը կնքվեց հավիտենության համար, որովհետև թագավորի հրամանն ու նաև նրա կնիքի իշխանությունը չէին կարող փոփոխվել՝ ըստ մարերի և պարսիկների օրենքների: Թագավորի կնիքը դրվեց մի քարի վրա, և դուռը փակվեց: Դուռը փակվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, և ոչ ոք չի կարող բացել այդ դուռը, ինչպես որ դուռը փակվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Սա պարզ պատկերացում էր այն բանի կարևորության մասին, որ հարկ է նկատի առնել ոչ միայն այն մարգարեական իրադարձությունները, որոնք ներկայացված են մարգարեության մեջ, այլև այն հանգամանքների կարևորությունը, որոնք շրջապատում են մարգարեին, երբ նա ներկայացվում է պատմության շրջանակում:

Սակայն սա նաև օրինակ է այն գործության, որ առաջանում է սկիզբը (Դանիելի գիրքը) և վերջը (Հայտնության գիրքը) միասին՝ որպես նույն մարգարեության երկու վկաներ դիտարկելուց, որովհետև աստվածաշնչյան մի փաստ հաստատելու համար պահանջվում են երկու վկաներ: Թե՛ կանխասացված իրադարձությունները, թե՛ մարգարեների գործունեության պատկերը՝ մարգարեության հետ առնչությամբ, երկուսն էլ ներշնչված են:

Ամբողջ Գիրքն Աստծո ներշնչմամբ է տրված և օգտակար է վարդապետության, հանդիմանության, ուղղման և արդարության մեջ խրատի համար, որպեսզի Աստծո մարդը լինի կատարյալ լիովին պատրաստված ամեն բարի գործի համար: 2 Տիմոթեոս 3:16, 17.

Եթե Աստվածաշնչի մարգարեացված իրադարձությունները պատկերում են աշխարհի վախճանը, ապա մարգարեի և նրա շրջապատի պատկերը, երբ նա ստանում ու վկայում է մարգարեությունը, նույնպես աշխարհի վախճանի պատկերումն է: Ուստի, երբ մարգարեի շրջապատն ու գործունեությունը մարգարեորեն պատկերվում են, մարգարեն Աստծո ժողովրդի պատկերումն է աշխարհի վախճանին: Այս ըմբռնումը հաստատելով՝ երբ Մադաքիայի Եղիայի մարգարեության գիծը համադրում ենք Հայտնության տասնչորսերորդ և տասնութերորդ գլուխների գծերի հետ, դրանք բոլորը վկայում են վերջին նախագգուշացման պատգամի պատմության մասին, սակայն նրանց վկայությունը երկակի է:

Ուղերձը բաղկացած է կանխասված իրադարձություններից, որոնք արտաքին են Աստծո ժողովրդի նկատմամբ, իսկ երկրորդային վկայությունը բաղկացած է մարգարեի փորձառությունից՝ ուղերձը ստանալու և հռչակելու ընթացքում: Նույն պատմության արտաքինը և ներքինը ներկայացնող երկու մարգարեական գծերի մարգարեական հասկացությունը ճանաչվել և հրապարակային արձանագրվել է ադվենտիզմի պիոներների կողմից: Իմ կարծիքով, պիոներների կողմից այս կիրառության դասական օրինակը այն է, երբ նրանք Հայտնության յոթ եկեղեցիները և Հայտնության յոթ կնիքները նույնացնում են որպես զուգահեռ պատմություններ, որոնք ներկայացնում են եկեղեցու ներքին և արտաքին պատմությունը: Կնիքները ներկայացնում են արտաքին պատմությունը, եկեղեցիները՝ ներքինը:

Մաղաքիայի Եղիայի լուրը, Հայտնության տասնչորսերորդ և տասնութերորդ գլուխները նույն վերջին նախագգուշացման լուրն են մատնանշում, որը նաև Հայտնության առաջին գլխում կոչվում է «Հիսուս Քրիստոսի հայտնությունը»: Առաջին գլխում Հայր Աստված լուրը տվեց Քրիստոսին, որն այնուհետև տվեց Գաբրիելին, որն այնուհետև տվեց Հովհաննեսին, և Հովհաննեսն այնուհետև այն ուղարկեց եկեղեցիներին: Եղիայի լուրը, ինչպես նաև Հայտնության առաջին, տասնչորսերորդ և տասնութերորդ գլուխներում ներկայացված լուրերը, միևնույն լուրն են:

Եվ մարգարեների հոգիները ենթակա են մարգարեներին. որովհետև Աստված խոովության հեղինակ չէ, այլ՝ խաղաղության, ինչպես սրբերի բոլոր եկեղեցիներում: Ա Կորնթացիս 14:32, 33.

Դա միշտ նույն պատգամն է, որովհետև «մարգարեները մարգարեներին ենթակա են»: Այդ համարներում «ենթակա» թարգմանված բառը նշանակում է՝ «ստորադասել, իսկ անդրադարձական ձևով՝ հնազանդվել. լինել հնազանդության տակ (հնազանդ), դնել ենթակայության տակ, խոնարհեցնել դեպի, լինել կամ դարձնել ենթակա (դեպի, առ), լինել (դրվել) ենթակայության մեջ (դեպի, տակ), ինքն իրեն հանձնել հնազանդության»: Բոլոր մարգարեները համաձայն են միմյանց հետ և ենթակա են միմյանց, այլապես իրենց տված պատգամը շփոթություն կծներ:

Վերջնական նախագգուշացման պատգամի բոլոր մարգարեական պատկերավորումները ներկայացնում են նույն պատգամը: Տիրոջ նպատակն է, որ նրանք, ովքեր տասը կույսերի առակում համարվում են «իմաստուններ», և որոնք նաև կոչվում են այն «իմաստունները», որ «հասկանում են» «գիտության աճը», երբ Դանիելի գիրքը կնքագերծվում է, ճանաչեն այդ հատուկ պատգամը, երբ այն բացվում է: Այդ ճանաչումը կատարվում է՝ կիրառելով աստվածաշնչյան ուսումնասիրության այն մեթոդաբանությունը, որը հստակորեն նշված է հենց Աստվածաշնչի մեջ: Այդ մեթոդաբանությունը գործադրվում է Եսայիա քսանութի համաձայն՝ այն գործընթացով, որով աստվածաշնչյան որևէ թեմային վերաբերող զանազան մարգարեական գծերը համադրվում են միմյանց զուգահեռ՝ ճիշտ մարգարեական իրադարձությունները հաստատելու համար:

Խնդրում եմ ձեր համբերությունը, քանի որ այս հոդվածը այստեղ ենք ավարտում և այս մտքերը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: